

รวมบทความย่อ ภาคเรียนที่ 2/2562

5. กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา

จำนวนครูทั้งหมด	11 คน
จำนวนครูที่ส่งบทความย่อ	11 คน
จำนวนครูที่ส่งบทความย่อคิดเป็น ร้อยละ	100

ชื่องานวิจัย	แนวทางในการแก้ปัญหาการเต้นรำจังหวะชะชะช่า ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ
ชื่อผู้วิจัย	นายจตุพล พยุหะ
ตำแหน่ง	ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ
กลุ่มสาระการเรียนรู้	สุขศึกษาและพลศึกษา
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อหาผลสัมฤทธิ์ของแนวทางในการจัดกระบวนการเรียนการสอน และการฝึกทักษะ ในการสอนวิชา ลีลาศ การวิจัยดำเนินการโดยใช้รูปแบบการฝึกปฏิบัติ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนในรายวิชา ลีลาศ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียน เศรษฐบุตรบำเพ็ญ เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 353 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบ เฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ วิธีการสอน 2 แนวทาง คือ แนวทางที่ 1 จัดกระบวนการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนฝึกทักษะการเดินรูปแบบก่อนฟังจังหวะเพลง แนวทางที่ 2 จัดกระบวนการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนฟังจังหวะเพลงก่อนฝึกทักษะการเดินรูปแบบ เก็บรวบรวมข้อมูลโดย แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มห้องคู่และกลุ่มห้องคี่ กลุ่มห้องคี่ให้เรียนแนวทางที่ 1 คือ ให้ผู้เรียนฝึกทักษะการเดิน รูปแบบของจังหวะชะชะช่าก่อนจนจำจังหวะหรือรูปแบบการเดินได้ แล้วนำมาประกอบกับจังหวะเพลง กลุ่มห้องคู่ให้เรียนแนวทางที่ 2 คือ ให้ผู้เรียนฟังจังหวะเพลงชะชะช่าก่อน แล้วจึงฝึกทักษะการเดินรูปแบบ ของจังหวะชะชะช่า นำ 2 แนวทางมาใช้เปรียบเทียบกันว่าวิธีการใดให้ผลสัมฤทธิ์ดีกว่า สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ร้อยละและค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่ใช้กระบวนการเรียนการสอนตามแนวทางที่ 1 (ฝึกทักษะ การเดิน รูปแบบก่อนฟังจังหวะเพลง) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเต้นจังหวะชะชะช่าสูงกว่า นักเรียนที่ใช้กระบวนการเรียน การสอนในแนวทางที่ 2

ชื่องานวิจัย	การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสารเสพติด โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
ชื่อผู้วิจัย	นายวิทยา คลับคล้าย
ตำแหน่ง	ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ
กลุ่มสาระการเรียนรู้	สุขศึกษาและพลศึกษา
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยให้นักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มขนาดเล็ก สมาชิกประกอบด้วยบุคคลที่มีความสามารถแตกต่างกัน สมาชิกในกลุ่มมีหน้าที่รับผิดชอบงานของตนเอง และงานของกลุ่ม มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และมีทักษะการทำงานกลุ่ม การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ การวิจัยดำเนินการโดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/4 ที่เรียนในรายวิชา สุขศึกษา 6 พ33102 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างแบบง่าย (Sample Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ จำนวน 1 จำนวน 1 ชั่วโมง 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือกจำนวน 30 ข้อ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แผนการสอนและแบบทดสอบ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test (Dependent Sample)

ผลการวิจัย พบว่า

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เรื่องผลกระทบจากสารเสพติด กลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.25/88.93
2. ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยรวมพบว่า นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสารเสพติด รู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่น มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับกลุ่ม สามารถแสดงความคิดเห็น กล้าพูด กล้าแสดงออก มีภาวะความเป็นผู้นำ และผู้ตามที่ดี

โดยสรุป แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยผู้วิจัยเลือกใช้เทคนิค STAD มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่เหมาะสม ครูผู้สอนสามารถนำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระสุขศึกษาและพลศึกษา หรือกลุ่มสาระอื่นให้บรรลุต่อไปได้

ชื่องานวิจัย	รายงานการใช้แบบฝึกทักษะพื้นฐานของกีฬากีฬาสำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเศรษฐบุทรบำเพ็ญ
ชื่อผู้รายงาน	นายนิติพงษ์ คำม่วง
ตำแหน่ง	ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ
กลุ่มสาระการเรียนรู้	สุขศึกษาและพลศึกษา
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

การรายงานครั้งนี้ ผู้รายงานพบปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียนซึ่งไม่สามารถปฏิบัติทักษะพื้นฐานของกีฬากีฬา ได้แก่ การเคลื่อนที่ในการวิ่ง จึงได้สร้างแบบฝึกทักษะแบบฝึกพื้นฐานของกีฬากีฬา โดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะพื้นฐานของกีฬากีฬาให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะกีฬากีฬา 3) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ใช้แบบฝึกทักษะพื้นฐานของกีฬากีฬา

โดยดำเนินการจัดทำแบบฝึกทักษะที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเศรษฐบุทรบำเพ็ญ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 50 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างในการหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะพื้นฐานของกีฬากีฬาและนำแบบฝึกทักษะพื้นฐานของกีฬากีฬาที่ผ่านการหาประสิทธิภาพแล้วไปจัดการเรียนการสอนในนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 642 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แบบฝึกทักษะพื้นฐานของกีฬากีฬา แผนการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา 2 (กรีฑา) พ22201 และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะพื้นฐานของกีฬากีฬา ผลการดำเนินงานพบว่า

1. แบบฝึกทักษะพื้นฐานของกีฬากีฬา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 80.14/81.20 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80
2. ความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะพื้นฐานของกีฬากีฬาอยู่ในระดับ มากที่สุด ($\bar{X}=4.27$)
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05 โดยนักเรียนกลุ่มเก่งมีทักษะเพิ่มขึ้นร้อยละ 83.24 กลุ่มปานกลางมีทักษะเพิ่มขึ้นร้อยละ 82.13 กลุ่มอ่อนมีทักษะเพิ่มขึ้น ร้อยละ 77.7

ชื่องานวิจัย	ศึกษาการพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวในการเลี้ยงฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ชื่อผู้วิจัย	นายธัญชัย ขำปาน
ตำแหน่ง	ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ
กลุ่มสาระการเรียนรู้	สุขศึกษาและพลศึกษา
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวในการเลี้ยงฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านในของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนกับการสอนปกติ

การวิจัยดำเนินการโดยใช้รูปแบบโดยวิธีการสอนโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีการสอนปกติ เพื่อพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวในการเลี้ยงฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้าน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเศรษฐบุทรบำรุงพิเศษ จำนวน 54 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบ แบบฝึกเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เก็บรวบรวมข้อมูลโดย การสังเกต แบบทดสอบ แบบฝึกสถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า

1. นักเรียนกลุ่มที่มีการนำเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนเข้ามาใช้ในการเรียนการสอน จากที่มีนักเรียนที่มีทักษะการเคลื่อนไหวในการเลี้ยงฟุตบอลไม่สมบูรณ์ จำนวน 29 คน เมื่อผ่านไป 4 สัปดาห์ (8 คาบ) เหลือนักเรียนที่ยังมีทักษะการเคลื่อนไหวในการเลี้ยงฟุตบอลไม่สมบูรณ์ จำนวน 2 คน

2. นักเรียนกลุ่มที่ทำการสอนตามปกติ จากที่มีนักเรียนที่มีทักษะการเคลื่อนไหวในการเลี้ยงฟุตบอลไม่สมบูรณ์ จำนวน 25 คน เมื่อผ่านไป 4 สัปดาห์ (8 คาบ) เหลือนักเรียนที่ยังมีทักษะการเคลื่อนไหว ในการเลี้ยงฟุตบอลไม่สมบูรณ์ จำนวน 8 คนผลจากการจากการทดลองในการนำการสอนโดยนำเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนเข้ามาช่วยในการเรียนการสอน

เพื่อพัฒนาทักษะในการเคลื่อนไหวในการเลี้ยงฟุตบอล พบว่านักเรียนมีการพัฒนาที่ดีขึ้นมากกว่าการสอนปกติ โดยจากการสังเกตพบว่า นักเรียนที่มีการพัฒนาที่ช้ากว่า เมื่อมีเพื่อนในชั้นเรียนเข้ามาช่วย ในการสาธิตการเลี้ยงฟุตบอล การบอกกล่าวแล้ว จะมีความกล้าในการที่จะทดลองทำด้วยตนเองโดยที่มีเพื่อนคอยให้คำชี้แนะ

ชื่องานวิจัย	ผลของการฝึกเสริมพลัยโอเมตริกที่มีต่อความคล่องแคล่วว่องไว ในการเลี้ยงลูก บาสเกตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเศรษฐบุทรบำเพ็ญ
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวทิพย์เกสร บรรณธรน
ตำแหน่ง	ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ
กลุ่มสาระการเรียนรู้	สุขศึกษาและพลศึกษา
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์เกี่ยวกับความคล่องแคล่วในการเลี้ยงลูกบาสเกตบอลก่อนและหลังการฝึกแบบพลัยโอเมตริก

การวิจัยดำเนินการโดยใช้การฝึกเสริมพลัยโอเมตริก กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 ที่เรียนในรายวิชา บาสเกตบอล 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนเศรษฐบุทรบำเพ็ญ เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 34 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1. การฝึกแบบพลัยโอเมตริกเสริมทักษะการเลี้ยงลูกบาสเกตบอล 2. แบบทดสอบการเลี้ยงลูกบาสเกตบอล เก็บรวบรวมข้อมูลโดย นำกลุ่มทดลองมาทดสอบการเลี้ยงลูกบาสเกตบอลก่อนและหลังการใช้การฝึกแบบพลัยโอเมตริก แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบก่อนและหลัง ผลการวิจัย พบว่า

กลุ่มทดลองที่ใช้การฝึกแบบพลัยโอเมตริก ก่อนการทดลอง ได้คะแนนเฉลี่ยผลของการทดสอบการเลี้ยงลูกบาสเกตบอลหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง

ชื่องานวิจัย	การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยวิธีการสอนแบบสาธิต วิชาสุขศึกษา เรื่อง การช่วยฟื้นคืนชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเศรษฐบุทรบำเพ็ญ
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวดวงพร เชื้อพรมศรี
ตำแหน่ง	ครู
กลุ่มสาระการเรียนรู้	สุขศึกษาและพลศึกษา
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยวิธีการสอน แบบสาธิต วิชาสุขศึกษา เรื่อง การช่วยฟื้นคืนชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

การวิจัยดำเนินการโดยใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบสาธิต กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 ที่เรียนในรายวิชา พ32102 วิชาสุขศึกษาและพลศึกษา 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนเศรษฐบุทรบำเพ็ญ เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 34 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบเลือก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบสาธิต 2) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยดำเนินการทดสอบความรู้ก่อนเรียน และจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบสาธิต หลังจากนั้นดำเนินการทดสอบหลังเรียน สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ

ผลการวิจัย พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบสาธิตที่สร้างขึ้นทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามความถนัดและความสนใจของตนเอง รู้จักกระบวนการทำงานอย่างเป็นระบบ มีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับการปฐมพยาบาลเบื้องต้น (การช่วยฟื้นคืนชีพ) ที่ถูกต้อง ผลของการใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นั้นประสบความสำเร็จและได้ผลเป็นที่น่าพอใจ

ชื่องานวิจัย	การพัฒนาทักษะการเดาะลูกข้างเท้าด้านใน โดยใช้แบบฝึกทักษะในกีฬาตะกร้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเศรษฐานุตรบำเพ็ญ
ชื่อผู้วิจัย	นายจักรพันธ์ โพธิ์นอก
ตำแหน่ง	ครูผู้ช่วย
กลุ่มสาระการเรียนรู้	สุขศึกษาและพลศึกษา
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาการเดาะลูกข้างเท้าด้านในในกีฬาตะกร้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 จำนวน 6 คน โรงเรียนเศรษฐานุตรบำเพ็ญ การวิจัยดำเนินการโดยใช้รูปแบบแบบฝึกทักษะกีฬาตะกร้อ 3 แบบฝึก คือ 1) แบบฝึกทักษะการเดาะลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในในกีฬาเซปักตะกร้อโดยวิธีการเดาะข้างเท้าด้านในเท้าเปล่า 2) แบบฝึกทักษะการเดาะลูกข้างเท้าด้านในในกีฬาเซปักตะกร้อโดยวิธีการเดาะลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน 1 ครั้งแล้วใช้มือจับ 3) แบบฝึกทักษะการเดาะลูกข้างเท้าด้านในในกีฬาเซปักตะกร้อโดยวิธีการเดาะลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในต่อเนื่อง 2 ครั้ง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 ที่เรียนในรายวิชา พ3203 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนเศรษฐานุตรบำเพ็ญ เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 6 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบ แบบฝึกทักษะการเดาะลูกข้างเท้าด้านในในกีฬาตะกร้อ เก็บรวบรวมข้อมูลโดย การสังเกต แบบทดสอบ แบบฝึก สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า

1. ค่าเฉลี่ยของการทดสอบทักษะการเดาะลูกข้างเท้าด้านในในกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนก่อนการฝึก มีค่าเฉลี่ย 1.33
2. ค่าเฉลี่ยของการทดสอบทักษะการเดาะลูกข้างเท้าด้านในในกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียน มีค่าเฉลี่ย 4.16 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยทักษะการเดาะลูกข้างเท้าด้านในในกีฬาเซปักตะกร้อ เพิ่มขึ้นเท่ากับ 2.83

จากการทดสอบมาวิเคราะห์ พบว่ามีนักเรียนจำนวนหนึ่งจำเป็นต้องปรับปรุง และพัฒนา นักเรียนในทักษะการเดาะลูกด้วยข้างเท้าด้านใน ในกีฬาเซปักตะกร้อ ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกทักษะข้างเท้าด้านในโดยใช้ระยะเวลาในการฝึก 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง วันอังคาร แล้วนำนักเรียนมาทำการทดสอบการเดาะลูกข้างเท้าด้านใน นำเอาผลการทดสอบมาเปรียบเทียบกัน พบว่าผลการทดสอบหลังการฝึกนั้นมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการฝึกแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่ฝึกโดยการใช้แบบฝึกข้างเท้าด้านในนั้นมีการพัฒนาที่ดีขึ้น

ชื่องานวิจัย	การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาสุขศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญโดยการใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)
ชื่อผู้วิจัย	นายสกานต์ เพ็ชรนิล
ตำแหน่ง	ครูผู้ช่วย
กลุ่มสาระการเรียนรู้	สุขศึกษาและพลศึกษา
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมมือและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ในรายวิชาสุขศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ 2) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาสุขศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

การวิจัยดำเนินการโดยใช้รูปแบบการทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre Test) และแบบทดสอบหลังเรียน (Post Test) กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 50 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) แบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนเก็บรวบรวมข้อมูล โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบวัดความสามารถก่อนเรียน ดำเนินการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ทำการทดสอบวัดความสามารถหลังการเรียน สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าร้อยละ ผลการวิจัย พบว่า

1. นักเรียนมีความร่วมมือและช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนรู้ในรายวิชาสุขศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ
2. นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาสุขศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญเพิ่มขึ้น โดยมีผลสัมฤทธิ์ระดับดีมากสูงขึ้นร้อยละ 22 ระดับดี สูงขึ้นร้อยละ 14

ชื่องานวิจัย	ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ผลของสารเสพติดที่มีต่อสุขภาพ โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ
ชื่อผู้วิจัย	นายจักรกฤต วรรณวงษ์
ตำแหน่ง	ครูผู้ช่วย
กลุ่มสาระการเรียนรู้	สุขศึกษาและพลศึกษา
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสุขศึกษา เรื่อง ผลของสารเสพติดที่มีต่อสุขภาพ โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสุขศึกษา เรื่อง ผลของสารเสพติดที่มีต่อสุขภาพ โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนในรายวิชา สุขศึกษา 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 698 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบง่าย จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 45 คน จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ เรื่องผลของสารเสพติดที่มีต่อสุขภาพ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องผลของสารเสพติดที่มีต่อสุขภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลโดย การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การเปรียบเทียบ ก่อน-หลัง

ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มทดลองที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ ก่อนการทดลอง ได้คะแนนเฉลี่ยผลของสารเสพติดที่มีต่อสุขภาพ เท่ากับ 6.50 คะแนน หลังการทดลอง เท่ากับ 16.13 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสุขศึกษาสูงกว่าก่อนทดลอง

ชื่องานวิจัย	การดูแลรักษาและปรับปรุงสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียน
ผู้วิจัย	นายสิทธิเดช บัญติ
ตำแหน่ง	ครูอัตราจ้าง
กลุ่มสาระการเรียนรู้	สุขศึกษาและพลศึกษา
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้มีจุดประสงค์ เพื่อต้องการส่งเสริมการดูแลรักษาและปรับปรุงสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนให้นักเรียน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียน ได้มีส่วนร่วมรับผิดชอบในการดูแลรักษาและปรับปรุงสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนของตนเอง เพื่อจะได้ส่งผลดีต่อสุขภาพ ตัวนักเรียนและสภาพแวดล้อมในโรงเรียนให้น่าอยู่ พร้อมทั้งปลูกฝังให้นักเรียนเป็นคนรักและห่วงหาอาทรธรรมชาติ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 47 คน คือนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้มาจากสุ่มแบบ เฉพาะเจาะจง ให้นักเรียนสำรวจสิ่งแวดล้อมบริเวณโรงเรียนและเสนอแนวทางในการส่งเสริมการดูแลรักษาและปรับปรุงสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนคนละ 1 ข้อเสนอแนะ พร้อมทั้งลงมือปฏิบัติตามข้อเสนอแนะที่ได้เสนอไว้ โดยใช้หลักเกณฑ์ที่ตั้งขึ้นเองให้เพื่อนของนักเรียนแต่ละคนเป็นคนประเมินให้โดย 1 ข้อเสนอแนะต่อคนประเมิน 5 คนและถ่ายภาพไว้เป็นหลักฐาน ซึ่งนักเรียนแต่ละคนคิดแบบประเมินตนเอง โดยใช้เวลาทั้งหมด 4 สัปดาห์ 5 วันต่อการประเมิน 1 ครั้ง จากเพื่อน 1 คน

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อในงานที่ตนเองได้รับมอบหมายมากขึ้นและได้รักษาสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนของตนเองพร้อมทั้งรู้จักเสนอแนะแนวทางส่งเสริมดูแลรักษาและปรับปรุงสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนให้ดีขึ้น

ชื่องานวิจัย	ศึกษาผลสัมฤทธิ์จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาสุขศึกษา เรื่อง การแก้ไข ปัญหาการใช้ความรุนแรงของเยาวชน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้ โครงการเป็นฐาน
ผู้วิจัย	นายจิรา เนตยารักษ์
ตำแหน่ง	ครูอัตราจ้าง
กลุ่มสาระการเรียนรู้	สุขศึกษาและพลศึกษา
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสุขศึกษา เรื่อง การแก้ไขปัญหา
การใช้ความรุนแรงของเยาวชน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้โครงการเป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ
75 การวิจัยดำเนินการโดยใช้โครงการเป็นฐาน เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ การสอนวิชา
สุขศึกษาเรื่อง การแก้ไขปัญหาการใช้ความรุนแรงของเยาวชน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยโครงการ
เป็นฐาน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีค่าความเชื่อมั่น 0.90 และแบบสอบถามวัดความพึงพอใจ
ต่อการเรียนโดยใช้โครงการเป็นฐานที่มีค่าความเชื่อมั่น 0.88 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ จำนวน 48 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม สถิติที่ใช้
ในการวิจัย ได้แก่ การเปรียบเทียบ ก่อน-หลัง

ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสุขศึกษา เรื่อง การแก้ไขปัญหาการใช้ความรุนแรงของ
เยาวชน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้โครงการเป็นฐานหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 75